

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Jaroslavou Křivánkovou ve věci

žalobce: X. T. T., nar. X, bytem X,
právně zastoupeného Mgr. Štěpánem Svátkem, advokátem se sídlem
Na Pankráci 1618/30, 140 00 Praha

proti

žalované: Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců, sídlem nám. Hrdinů
1634/3, 140 21 Praha

v řízení o žalobě ze dne 5. 6. 2024 proti rozhodnutí žalované ze dne 28. 5. 2024, č. j. MV-48567-4/SO-2024 o prodloužení doby platnosti k povolení dlouhodobého pobytu

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá nárok na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Napadené rozhodnutí

1. Rozhodnutím Ministerstva vnitra ČR, Odboru azylové a migrační politiky, oddělení pobytového správního řízení Plzeňský kraj jakožto správního orgánu I. stupně, ze dne 7. 2.

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

2024 bylo podle § 44a odst. 3 ve spojení s § 35 odst. 3 a § 37 odst. 2 písm. g) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen “zákon o pobytu cizinců”) rozhodnuto o neprodloužení dlouhodobého pobytu žalobce za účelem studia, neboť tento nevykonával své studijní povinnosti řádně, tudíž neplnil účel, pro nějž mu bylo povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky vydáno. V této souvislosti správní orgán odkázal na judikaturu, jejíž závěry dopadají i na posuzovanou věc. Konstatoval, že v případě vysokých škol nelze nijak zjistit, zda student chodil pravidelně do školy, avšak ze zaslaného přehledu studia lze zjistit snahu o absolvování studijních povinností, přičemž ani žalobce sám netvrdí, že by se o nějaké zkoušky či zápočty pokusil. Ze zjištěných skutečností vyplývá, že se u žalobce nejedná ani o přechodnou dobu neplnění účelu dlouhodobého pobytu, natožpak ze závažných důvodů. V souvislosti s posouzením přiměřenosti rozhodnutí ve vztahu k rodinnému a soukromému životu žalobce správní orgán uvedl, že dle zjištěných skutečností nemá žalobce na území ČR žádného rodinného příslušníka, je svobodný, bezdětný, jeho rodiče a sourozenec žijí v domovské zemi. Do ČR žalobce přicestoval bez rodičů a více než 1 rok zde pobývá a je proto zřejmé, že vydané rozhodnutí nebude mít dopad do rodinného života žalobce, neboť tento má rodinné vazby převážně ve Vietnamu, a nikoliv v ČR a nic nenásvědčuje tomu, že by v průběhu pobytu žalobce v ČR došlo ke zpřetrhání rodinných či sociokulturních vazeb se zemí původu. V případě návratu do Vietnamu není věk žalobce omezujícím kritériem pro získání zaměstnání, provozování samostatné výdělečné činnosti či získání vysokoškolského vzdělání. Žalobce na území ČR nevlastní žádnou nemovitost, není na ČR závislý po finanční stránce. S ohledem na to, že si žalobce v ČR zvolil studijní obory vyučované v anglickém jazyce, není nepřiměřené, že by je nemohl v důsledku vydaného rozhodnutí studovat na území ČR. Žalovaný zároveň konstatoval, že v průběhu řízení bylo žalobci v souladu s § 36 odst. 3 s.ř.s. umožněno seznámit se s podklady rozhodnutí, byla mu dána možnost vyjádřit se k nim, byl poučen o povinnosti unést důkazní břemeno v souvislosti s prokázáním důvodů a přechodnosti neplnění účelu dlouhodobého pobytu a závažnosti důvodů, které byly jeho příčinou.

2. Žalobce v odvolání podaném dne 19. 2. 2024 proti uvedenému rozhodnutí uvedl, že způsob, jímž se správní orgán I. stupně vypořádal s důvody, proč nepřistoupil k navrhovanému výsledku žalobce, považuje za zcela nedostatečný, nepřezkoumatelný a paušální. Skutečnost, že žalobce neprospěl ve zkouškách, sama o sobě neznamená bez dalšího, že účel pobytu neplnil, neboť důvodem bylo výhradně souběžné doučování anglického jazyka, nikoliv neplnění účelu pobytu v tom směru, že by do školy nedocházel a neabsolvoval výuku. Správní orgán ani srozumitelným a přezkoumatelným způsobem nevysvětlil, proč se přiklonil k obsahu emailové zprávy, tedy zcela neformálního úředního záznamu z Panevropské univerzity oproti vyjádření žalobce. Žalobce dále uvedl, že rozhodnutí je nepřezkoumatelné ve vztahu k jeho přiměřenosti jak celkovému, tak ve vztahu k dopadu do soukromého a rodinného života žalobce.

3. Žalovaná v žalobou napadeném rozhodnutí zrekapitulovala zjištěný skutkový stav, průběh správního řízení, obsah odůvodnění odvoláním napadeného rozhodnutí a odvolání žalobce, přičemž dospěla k závěru, že odvolání není důvodné. Odkázala na judikaturu Nejvyššího správního soudu dopadající i na posuzovanou věc, konstatovala, že správní orgán I. stupně v průběhu řízení žalobce vyzýval, aby uvedl důvody, pro které se řádně neúčastnil studia s tím, avšak tyto důvody nebyly žalobcem uvedeny. Žalovaná se zabývala také přiměřeností odvoláním napadeného rozhodnutí ve vztahu k osobním poměrům žalobce a shledala, že není nepřiměřené, pakliže žalovaný je dle záznamu v cizineckém informačním

systemu a údajů uvedených ve formuláři svobodný, bezdětný a nemá na území ČR žádné příbuzné. Obsáhle se vyjádřila rovněž k procesnímu postupu, v rámci něhož nebyl v řízení před správním orgánem I. stupně proveden žalobcem navrhovaný důkaz jeho účastnickou výpovědí s tím, že se správní orgán I. stupně v napadeném rozhodnutí vyjádřeními žalobce zabýval a zjištěné skutečnosti zhodnotil. Byť se k návrhu na provedení důkazu výsledkem žalobce nevyjádřil výslovně, z odůvodnění rozhodnutí je zřejmé, z jakých důvodů stav věci považoval za dostatečně zjištěný. Ani v odvolacím řízení proto žalovaná neshledala jako relevantní a účelné, aby byl za účelem objasnění stavu věci proveden výsledek žalobce, neboť stav věci byl dostatečně zjištěn a výsledek žalobce by na tom nemohl nic změnit za situace, kdy byl žalobce v rámci správního řízení před orgánem I. stupně vyzván a poučen, že má tvrdit a prokázat důvody nesplnění účelu pobytu a jejich závažnost, což učinil pouze stručným konstatováním odkazujícím na nedostatečnou znalost anglického jazyka. Skutkový stav byl dostatečně zjištěn, přičemž žalobce netvrdil správnímu orgánu I. stupně žádné další skutečnosti, jež by bylo nutné ověřit jeho výsledkem. I v této souvislosti žalovaná odkázala na konkrétní judikaturu, jež se zabývala otázkou důvodnosti provádění výsledku žadatele o pobytový status v obdobných věcech s tím, že výsledek účastníka či svědka není určen k tomu, aby při něm tyto osoby uváděly svá tvrzení o rozhodujících skutečnostech či se vyjadřovali k jiným provedeným důkazům, neboť k tomu primárně slouží podání návrhy a jiné procesní úkony účastníka řízení. Žalovaná se ztotožnila i s vyjádřením správního orgánu I. stupně ohledně žalobcem velice stručně zmíněných důvodů neplnění účelu pobytu spočívajících v tom, že absolvování zkoušek v anglickém jazyce bylo nad jeho síly. Toto žalobce ve svém odvolání potvrdil, když zmínil docházku na doučování v anglickém jazyce namísto docházky v rámci studia, jež bylo účelem jeho pobytu, přičemž toto nelze bez dalšího považovat za závažný důvod ospravedlňující neplnění účelu pobytu a žalovaná opět odkázala na judikaturu přesně dopadající na posuzovanou věc. Zároveň žalovaná odůvodnila, proč současné studium žalobce nemá vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. Žalovaná se dále zabývala otázkou přiměřenosti dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce s tím, že se s názorem správního orgánu I. stupně ztotožňuje a uvedla důvody, proč rozhodnutí považuje za přiměřené a přezkoumatelné.

II.

Žaloba

4. Žalobou, která byla doručena soudu dne 5. 6. 2024, se žalobce domáhal, aby Krajský soud v Plzni napadené rozhodnutí v celém rozsahu zrušil a vrátil věc žalovanému k novému rozhodnutí. Dle tvrzení žalobce bylo zamítavé rozhodnutí žalované nepřezkoumatelné a nezákonné, neboť jeho žádost nebyla projednána v potřebném rozsahu a nebyl řádně zjištěn skutkový stav, když žalovaná neprovedla jím navržený účastnický výsledek jako důkaz a spokojila se toliko se sdělením Panevropské univerzity (dále jen „sdělení PEUNI“) o průběhu studia žalobce na této univerzitě.

5. Dle žalobce tím došlo k porušení § 50 odst. 4 zák. č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“), žalovaná dle jeho názoru nesplnila požadavky, které na provádění důkazů klade ustanovení § 2 správního řádu. Dále žalobce poukázal na ustanovení § 52 odst. 2, dle kterého „Účastníci jsou povinni označit důkazy na podporu svých tvrzení. Správní orgán není návrhy účastníků vázán, vždy však provede důkazy, které jsou potřebné ke zjištění stavu věci.“ Žalobce dále odkázal na ust. § 50 odst. 2 a 4 s tím, že v rámci řízení je v dispozici žadatele označovat důkazy k prokázání svých tvrzení, a pakliže tato tvrzení může

žadatel prokázat pouze vlastním účastnickým výsledkem, nemůže dle žalobce správní orgán bez dalšího tento důkaz neprovést. Žalobce tak neměl možnost uplatňovat důkazy ve svůj prospěch, neboť tato možnost mu byla jak správním orgánem I. stupně tak Komisí upřena a jeho žádost nebyla projednána v potřebném rozsahu tak, aby o skutkovém stavu nebyly důvodné pochybnosti.

6. Zvláště pak žalobce poukazoval na procesní nesprávnost spočívající v provedení důkazu sdělením Panevropské univerzity. Dle žalobce rovněž skutečnost, že neuspěl u zkoušek, nezakládá nesplnění podmínek pro naplnění účelu pobytu, neboť si řádně plnil docházku k prezenčnímu studiu a v době vydání rozhodnutí studoval na jiné vysoké škole, kam byl přijat. Závěr o tom, že nedošlo ke splnění účelu pobytu ve smyslu § 44a odst. 3 ve spojení s § 35 odst. 3 a § 37 odst. 2 písm. g) zákona o pobytu cizinců proto považuje žalobce za nesprávný a předčasný.

7. Dle žalobce dospěla žalovaná nesprávně také k závěrům týkajícím se negativních dopadů rozhodnutí do soukromé sféry jeho života, když nezohlednila skutečnost, že žalobce má na území ČR manželku a oba rodiče.

III.

Vyjádření žalované k žalobě

8. Žalovaná se k věci vyjádřila tak, že trvala na zákonnosti a správnosti napadeného rozhodnutí a poukázala na to, že dle jejího názoru jsou námitky uplatněné žalobcem prakticky totožné s námitkami uplatněnými v odvolání. Dle jejího názoru žaloba nepřinesla nové skutečnosti, na jejichž základě by bylo možno zpochybnit argumentaci uvedenou v jejím rozhodnutí. V podrobnostech odkázala na žalobou napadené rozhodnutí, v němž dostatečně odůvodnila a rozvedla úvahy, jež ji vedly k přijatému závěru, přičemž má zato, že toto rozhodnutí je přezkoumatelné a v souladu se zásadou zákonnosti a § 2 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb.

IV.

Posouzení věci soudem

9. Řízení v projednávané věci je upraveno zákonem č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen s. ř. s.).

10. V souladu s § 75 odst. 1,2 s.ř.s. vycházel soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě.

11. Soud ve věci rozhodl bez jednání v souladu s ust. § 51 odst. 1 s.ř.s.

V.

Rozhodnutí soudu

12. Žaloba není důvodná.

13. Ze správního spisu soud zjistil mj. následující skutečnosti:

14. Z výpisu z evidence cizinců s povoleným pobytem na území ČR ze dne 16.8. 2023 vyplývá, že žalobce je svobodný, od 24. 11. 2022 do 31. 8. 2022 má realizovaný dlouhodobý pobyt za účelem studia od 1. 7. 2022 do 31. 8. 2023.

15. Dle údajů žalobcem uvedených v žádosti ze dne 16. 8. 2023 o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu je svobodný, bezdětný, jeho rodiče i sourozenec žijí ve Vietnamu. Dle výpisu z evidence rejstříku trestů nemá žalobce žádný záznam.

16. Ze sdělení Panevropské univerzity, a.s. (dále jen „PEUNI“) ze dne 8. 9. 2023 vyplývá, že žalobce byl studentem této univerzity, bakalářského studijního programu Tourism, v prezenční formě studia od 17. 8. 2022, byl řádně zapsán na jednotlivé předměty, přičemž celkový počet kreditů činil 0. Z doplňující zprávy ze dne 10. 10. 2023 vyplývá, že žalobce byl navržen k vyřazení pro neplnění požadavků.

17. Z žalobcem předloženého potvrzení Metropolitní univerzity Praha, o.p.s. ze dne 31. 8. 2023 vyplývá, že byl přijat od akademického roku 2023/2024 tj. na období od 1. 10. 2023 do 30. 3. 2024 do prezenční formy studia bakalářského studijního programu International Relations – European Studies. Z potvrzení o studiu na této univerzitě ze dne 24.10.2023 vyplývá, že žalobce studoval bakalářský studijní program Anglophone Studies, jazyk angličtina, formou kombinovaného studia v akademickém roce 2023/2024, t.j. od 1. 10. 2023 do 30. 9. 2024.

18. Žalobce byl správním orgánem I. stupně dne 1.12.2023 vyzván k seznámení s podklady rozhodnutí a poučen o povinnosti prokázat, že neplnil účel dlouhodobého pobytu ze závažných důvodů po přechodnou dobu s tím, že důkazní břemeno je plně na jeho straně, přičemž v případě neprokázání této skutečnosti může být jeho žádost o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia zamítnuta. Žalobce byl dne 13. 12. 2023 prostřednictvím zmocněného zástupce seznámen s podklady pro vydání rozhodnutí, k nim se dne 2. 1.2024 písemně vyjádřil v souvislosti s plněním účelu povoleného pobytu, přičemž k prokázání svých tvrzení navrhl provedení jeho účastnického výsledku. Uvedl, že neabsolvování a neúspěch při zkouškách neznámá bez dalšího, že účel povoleného pobytu neplnil. Absolvování zkoušek v anglickém jazyce bylo nad jeho jazykové možnosti i přes doučování v průběhu celého studijního roku. V době podání vyjádření byl přijat v zimním semestru na Metropolitní univerzitu, což doložil potvrzením o studiu. Navrhl, aby si správní orgán u této školy vyžádal zprávu týkající se jeho studia a plnění školní docházky. S tímto odůvodněním setrval na stanovisku, že účel pobytu plnil a plní.

19. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně, kterým byla zamítnuta žádost žalobce o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území ČR za účelem studia, neboť neplnil na území účel, pro nějž mu bylo povolení k dlouhodobému pobytu uděleno, a napadené rozhodnutí bylo potvrzeno.

20. Soud posoudil napadené rozhodnutí a dospěl k závěru, že jde o rozhodnutí přezkoumatelné a je z něho zřejmé, jak správní orgán o odvolání žalobce rozhodl a proč tak učinil. Žalovaná se v napadeném rozhodnutí zabývala odvolacími námitkami žalobce, zdůvodnila své úvahy a předložila konkrétní ucelenou argumentaci oponující argumentaci žalobce. Z napadeného rozhodnutí je patrná jak reakce na jednotlivé odvolací námitky žalobce, tak i konkrétní úvahy žalované. Je třeba uvést, že případně, že se odvolací orgán ztotožní s důvody rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, není povinen ve svém

rozhodnutí uvádět důvody další, či dále jakkoli rozvádět argumentaci správního orgánu prvního stupně, teprve v případě, že odvolání přináší nové argumenty a skutečnosti, musí na ně odvolací orgán reagovat. Obsahuje-li však již prvostupňové rozhodnutí vypořádání námitek odvolacích, nemusí odvolací orgán opakovat argumentaci správního orgánu prvního stupně a postačí, že na ni odkáže. Žalovaná v projednávané věci postupovala plně v souladu s těmito požadavky, přičemž tyto ve vztahu k námitce žalobce týkající se neprovedení jím navrženého důkazu v pozitivním slova smyslu překročila a zabývala se jí dokonce značně obsáhle. Zdejšímu soudu proto nic nebránilo v tom, aby správnost úvah žalované v rozsahu žalobních námitek věcně posoudil.

21. Soud se s hodnocením provedeným oběma správními orgány plně ztotožňuje.

22. V souvislosti s námitkami žalobce, že se správní orgány spokojily s listinnými důkazy, konkrétně se zprávami Panevropské univerzity, a.s., a v rozporu s jeho návrhem neprovedly jako důkaz jeho účastnickou výpověď, odkazuje soud na odůvodnění uvedených rozhodnutí i v nich uvedenou přílehlou judikaturu dopadající i na posuzovanou věc. Správní orgány skutečně nejsou povinny vyhovět jakémukoli procesnímu návrhu účastníka řízení, a to zejména za situace, kdy tak jako v posuzované věci byly rozhodné skutečnosti prokázány provedenými listinnými důkazy a žalobce nenavrhoval provedení své účastnické výpovědi či jiného důkazu z důvodu, že by chtěl uvedené rozhodné skutečnosti zpochybnit. Pokud žalobce, jak vyplývá z jeho vyjádření ze dne 2. 1. 2023, navrhoval provedení svého výsledku s úmyslem vyjádřit se ke svému studiu na Metropolitní univerzitě Praha, o.p.s., pak správní orgán I. stupně postupoval správně, shledal-li provedení výsledku za těchto okolností nadbytečným, neboť skutečnost, že žalobce byl pro období akademického roku 2023/2024, tj. od 1.10.2023 do 30. 9. 2024 přijat ke studiu na dané škole a v současné době ji studuje, je pro posouzení toho, zda splnil podmínky, pro něž mu byl dlouhodobý pobyt povolen, zcela bezvýznamná. Důvodem je, že s ohledem na ust. § 37 odst. 2 písm. g) zákona o pobytu cizinců na území ČR musel žalobce prokázat, chtěl-li být v řízení úspěšný, že právě v době platnosti víza uděleného za účelem studia, tedy v období od 24.11. 2022 do 31. 8. 2023, plnil na území ČR účel, pro něž mu bylo vízum uděleno, event. prokázat, že tento účel v uvedeném období po přechodnou dobu neplnil ze závažných důvodů. S ohledem na to, že žalobce studium na Metropolitní univerzitě Praha, o.p.s. zahájil až po ukončení platnosti uděleného víza, není tato skutečnost způsobilá změnit závěr, že žalobce v době platnosti víza účel, pro něž mu bylo vízum uděleno, neplnil.

23. Pokud se žalobce dále domáhal provedení svého výsledku za účelem objasnění toho, že absolvování zkoušek a zápočtů na uvedené v anglickém jazyce bylo nad jeho jazykové možnosti a věnoval se proto namísto studia oboru, k němuž byl přijat, doučování anglického jazyka, pak ani tato argumentace není způsobilá správními orgány přijatý závěr zvrátit. Jak vyplývá z potvrzení Panevropské univerzity, a.s., žalobce v období od 17.8.2022 nezískal ani jeden kredit za zkoušku či zápočet a z tohoto důvodu byl, jak vyplývá ze zprávy ze dne 10. 10. 2023 navržen k vyřazení pro neplnění požadavků. Soud se zcela ztotožňuje s argumentací správních orgánů, že žalobce měl při volbě studijního oboru zodpovědně zvážit své reálné schopnosti zvládnout zvolený obor v anglickém jazyce. Pokud tak neučinil, jeho nevhodná volba nemůže být považována za závažný důvod, jenž má na mysli ust. § 37 odst. 2 písm. g) uvedeného zákona. Žalovaná v té souvislosti správně poukazuje na to, že takovým důvodem je např. nemoc nebo péče o rodinného příslušníka. Ani v souvislosti s tímto argumentem žalobce proto žalovaná nepochybila, pokud shledala provedení jeho výsledku nadbytečným, neboť jeho provedení by odporovalo zásadě ekonomie řízení ve smyslu § 3 správního řádu.

Vzhledem k tomu, že dle § 53 správního řádu není správní orgán návrhy účastníka vázán, tento důkaz pro nadbytečnost zcela správně neprovedl.

24. Důvodná není ani argumentace žalobce, že žalovaná před jeho výsledkem upřednostnila pouhý úřední záznam Panevropské univerzity, a.s., který není procesně použitelným důkazem. Není totiž zřejmé, jaký úřední záznam má žalobce na mysli za situace, kdy správní orgán I. stupně vycházel ze zpráv Panevropské univerzity, a.s., jež mu byla zaslány na základě jeho žádosti a jež jsou způsobilým důkazním prostředkem.

25. Je třeba souhlasit s námitkou žalobce, že správní orgán I. stupně v odůvodnění svého rozhodnutí výslovně neuvedl důvody, pro něž navrhovaný výsledek žalobce neprovedl, avšak zcela dostatečným způsobem tak učinila žalovaná. K tomu soud podotýká, že dle konstantní judikatury je při přezkoumání soudem prvoinstanční i druhoinstanční rozhodnutí správního orgánu považováno za jeden celek, a proto doplnění argumentace v odvolacím řízení, tak jako se tomu stalo posuzovaném případě, nic nebrání.

26. Další žalobní námitka směřovala k nepřiměřenosti dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce. Závěry správních orgánů jsou i v této souvislosti přezkoumatelné, z odůvodnění obou rozhodnutí je zřejmé, na základě jakých konkrétních důkazů správní orgány dospěly ke svému závěru. Žalobce se až ve svém odvolání zabýval otázkou přiměřenosti rozhodnutí, avšak zcela nekonkrétně, neboť se omezil na konstatování, že zkoumání přiměřenosti a dopadu do soukromého a rodinného života cizince výhradně na podkladě výpisu z evidence cizinců je zcela nedostatečné a žalobci proto není známo, na jakém konkrétním důkazním základě správní orgán dospěl ke svým závěrům o přiměřenosti rozhodnutí. Ze str. 4 odvoláním napadeného rozhodnutí je však zřejmé, že se správní orgán I. stupně i touto otázkou podrobně zabýval, shromáždil k jejímu posouzení dostatek podkladů a svůj závěr logicky a podrobně odůvodnil. S ohledem na vyčerpávající a přiléhavou argumentaci soud na uvedené odůvodnění odkazuje. Nad rámec něj soud uvádí, že žalobce až v podané žalobě přichází s argumentací, že správní orgán nepřiléhavě dospěl k závěru o přiměřenosti dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce, neboť tento má na území (míněno ČR) celou rodinu, tj. manželku a oba rodiče. Z údajů uvedených žalobcem v žádosti o prodloužení trvalého pobytu i z výpisu z evidence cizinců s povoleným pobytem na území ČR však v rozporu s uvedeným tvrzením vyplývá, že žalobce je svobodný a jeho rodiče i sourozenec žijí ve Vietnamu, přičemž žalobce zároveň nepředložil žádný důkaz prokazující jím tvrzené skutečnosti. Ani tuto žalobní námitku proto soud neshledal důvodnou.

27. Soud proto s ohledem na shora uvedené konstatuje, že žalovaná řádně a v plném rozsahu přezkoumala rozhodnutí správního orgánu I. stupně napadené odvoláním žalobce a své závěry řádně, logicky odůvodnila. Nelze se proto ztotožnit s žalobní námitkou, že je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné. Skutkový stav, jež vzaly správní orgány za podklad svého rozhodnutí, byl zjištěn v dostatečném rozsahu a vyplývá z důkazů shromážděných ve spise. Zároveň v řízení před žalovanou ani správním orgánem I. stupně nedošlo k žádným vadám řízení a vydaná rozhodnutí jsou proto zákonná, neboť bylo prokázáno, že žalobce neplnil po dobu stanovenou rozhodnutím o povolení dlouhodobého pobytu za účelem studia takto stanovený účel, kterým bylo v daném případě studium ve smyslu § 64 zákona o pobytu cizinců. Soud proto žalobu v souladu s ust. § 76 odst. 7 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.

VII.

Náklady řízení

28. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 věta první s. ř. s., kdy by na náhradu nákladů řízení měla právo žalovaná, jež měla ve věci plný úspěch. Žalované však žádné náklady řízení nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, ani nepožadovala jakoukoli jejich náhradu, proto nebyla náhrada nákladů žádnému z účastníků řízení přiznána.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Plzeň 14. 3. 2025

Mgr. Jaroslava Křivánková v.r.
samosoudkyně